

AIMÉE CARTER

LÆSEPRØVE

ANIMOX

ULVENS HULE

ANIMOX

Simon Thorns liv har aldrig været let. Han bliver mobbet i skolen og bor i en trang lejlighed sammen med sin onkel. Alligevel er det intet i forhold til Simons store hemmelighed: Han kan tale med dyr.

Da Simons mor bliver kidnappet af en frygtindgydende hær af rotter, og onklen forvandler sig til en ulv, går det op for Simon, at hans hemmelighed er meget større, end han troede. Simons familie er såkaldte Animoxer – mennesker, der kan forvandle sig til dyr.

På jagt efter sin mor bliver Simon hvirvlet ind i den hemmelige Animox-verden, og snart erfarer han, at den mørke magtkamp mellem de fem dyreriger kan ende med at blive Animox-verdenens undergang.

Måske er Simon den eneste, der kan redde den?
Men hvordan finder han vej i denne ukendte verden, og hvem kan han stole på?

Første del i fantasyserien **ANIMOX**
af den prisvindende forfatter
Aimée Carter

forlaget tukan

www.forlagentukan.dk

DUER TIL MORGENMAD

Bank, bank. Bank, bank, bank.

Simon Thorn slog øjnene op. Han lå i sin seng og missede med øjnene i det blege morgenlys. Han trak vejret hurtigt, for han var vågnet midt i en drøm, men jo mere han anstrengte sig for at huske den, desto hurtigere forsvandt den. Det føltes, som om det havde været noget vigtigt, og selvom han ikke kunne huske at have set hendes ansigt, var han sikker på, at hans mor havde været med i drømmen.

Bank. Bank, bank, bank.

Han rullede om på siden, helt fortumlet af den bratte opvågningen. Duften af pandekager bredte sig i den trange lejlighed i New York, hvor han boede sammen med sin onkel, og han mærkede kvalmen stige op i halsen. Selv ikke pandekager med chokoladesovs kunne få ham til at glemme, at i dag var første skoledag i sjette klasse.

Bank. Bank, bank. Bank, bank, bank.

Udenfor på gesimsen sad en due og pikkede på ruden med næbbet.

Simon stønnede. "Det er alt for tidligt. Kom igen senere."

Duen blev ved med at pikke på ruden, og lyden blev mere og mere insisterende. Det var egentlig ikke usædvanligt, for Simon havde erfaret, at duer generelt var utrolig uhøflige og opblæste. Men han var først faldet i søvn omkring midnat, fordi tankerne havde hvirvlet rundt i hovedet, ligesom sommerfuglene i maven. Duen tænkte dog kun på én ting, og det var ...

"Mad!" kurrede duen, da Simon åbnede vinduet. Den fik hurtigt selskab af en hel flok duer, der landede på brandtrappen. "Mad! Mad! Mad!"

"Jeg har ikke noget endnu," forklarede Simon.

"Jo, du har. Det kan vi lugte," sagde den første due. Den fløj ind på hans værelse og landede på natbordet. De andre kappedes om den ledige plads foran vinduet. "Mad! Mad!"

"Lad mig være!" Simon forsøgte at verfe dem væk, men der kom bare flere og flere til. Normalt ville han ikke have haft noget imod det, for Simon kunne godt lide dyr. De var ligeglade med, at han var lavere og mere splejset end de andre 12-årige på skolen, og de var som regel lige i nærheden, hvis han havde brug for nogen at tale med. Men netop i dag var det bare for meget. Han havde rigeligt at tænke på og ikke overskud til en flok sultne duer.

"Hvis I ikke forsvinder, kommer min onkel herind, og I ved godt, hvad han gør med duer, ikke?" sagde Simon.

Duerne tav øjeblikkeligt og så nervøst på hinanden. "Bliver vi til mad?" spurgte en af duerne.

"Ja. Min onkel er vild med due-pandekager," svarede Simon. "Kan I ikke lugte dejen?"

Duen inde på værelset pudsede sine fjer og skævede til det åbne vindue. Så vidt Simon vidste, havde Darryl aldrig gjort

noget dyr fortræd (lige bortset fra de edderkopper, der gemte sig i krogene i gangen, men Simon *havde* altså advaret dem i flere uger, før Darryl opdagede dem). Så længe Simon kunne huske, havde hans onkel kun haft én ufravigelig regel:

Hold dig væk fra dyr!

I flere år havde den regel været let nok for Simon at overholde. Han havde det fint med dyr, men havde aldrig ønsket sig et kæledyr, og hans onkel var påpasselig med at holde kryb og rotter ude af lejligheden. Det var der dog blevet vendt op og ned på for et års tid siden, hvor Simon en morgen var vågnet til lyden af stemmer. Han havde antaget, at det var naboen, der havde skruet helt op for TV'et, men havde så til sin store overraskelse opdaget, at det i stedet var duerne på brandtrappen uden for vinduet. Ikke alene kunne han forstå, hvad de sagde, *de* kunne også forstå, hvad *han* sagde.

Og det gjaldt ikke kun duer. Simon kunne tale med hankattene, der luskede rundt i smøgen, rotterne, der gennemrodede affaldscontainerne, ja, selv myggene, som han viftede væk sommeren. Først havde han troet, at han var blevet skør – og han var faktisk stadig i tvivl om, hvorvidt han virkelig havde en skrue løs – men siden den dag var dyrene flokkedes om ham, og det var blevet sværere og sværere at holde sine evner skjult for Darryl.

Heldigvis var Simons høje, bredskuldrede onkel temmelig skræmmende, så de fleste dyr var så bange for ham, at Simon ikke behøvede at ty til tomme trusler. Han forstod ikke rigtig, hvorfor Darryl hadede dyr, men det havde vist noget at gøre med de mange ar på onklens krop, inklusive det ildrøde ar, der løb ned over hans venstre kind. Men lige meget hvor mange gange Simon spurgte, så nægtede hans onkel at fortælle, hvordan han havde fået dem.

”Jeg kommer med mad til jer senere,” sagde Simon til duerne. ”Men ikke lige ...”

Et kraftigt vindstød fejede pludselig ind ad vinduet, og flere af duerne skræppede op og fløj væk. Men inden Simon kunne nå at ånde lettet op, landede en stor kongeørn på brandtrappen.

Simon stivnede. Han havde aldrig før set en lyslevende ørn. Nogle af dens fjer strittede underligt, som om den lige havde været oppe at slås, og Simon kunne se, at den manglede det ene øje.

De tilbageværende duer flyttede uroligt på sig, og Simon rynkede panden. ”Jeg har altså ikke noget til dig endnu. Hvis du kommer tilbage om en halv time ...”

”Jeg er her ikke for at få mad,” sagde ørnen fornærmet.

”Hvad vil du så?”

Ørnen drejede hovedet og betragtede Simon med sit raske øje. ”Du er i stor fare, Simon Thorn. Følg straks med mig, ellers ...”

”Simon?” lød en dyb stemme uden for døren. ”Hvem snakker du med?”

Det var Darryl.

Simon lukkede hurtigt vinduet og fik ikke hørt, hvad ørnen mere sagde. Det betød desværre også, at den første due nu var fanget på hans værelse. Simon stormede hen og satte foden mod døren, så Darryl ikke kunne få den helt op. En due på værelset kunne han måske nok forklare sig ud af, men en ørn på brandtrappen var noget ganske andet.

”Sig mig, hvad foregår der derinde?” Hans onkel strøg sit lange, mørke hår væk fra øjnene og forsøgte at spejde rundt i værelset.

Duen på Simons natbord trippede hen mod vinduet.

"Ingenting," udbrød Simon, mens hjertet hamrede løs.
"Jeg gør mig bare klar til skole."

Uden for vinduet begyndte flere af duerne at kurre, og Simon krympede sig.

Darryl bed tænderne hårdt sammen og spændte musklerne i sine enorme arme. "Har du nu fodret dem igen?"

"Jeg kom til at lade vinduet stå åbent," forklarede Simon.
"Og så snuppede de noget af min sandwich fra i går."

Hans onkel brummede. "Hvor mange gange skal jeg forklare, at hvis du bare fordrer dem én gang ..."

"... Så bliver de ved med at komme igen, indtil deres dumme, små duehjerner rådner," fuldførte Simon sætningen.
"Jeg ved det godt. Undskyld."

Darryl lod endnu en gang blikket glide rundt i den del af værelset, han kunne se gennem dørsprækken, og Simon kunne have svoret på, at han hørte ham knurre. "Bare husk at lukke det vindue. Der er morgenmad om ti minutter. Du får brug for rigeligt med proteiner i dag."

Der skulle mere end proteiner til at få Simon helskindet gennem dagen. Snarere et mindre mirakel. "Jeg kommer om lidt," svarede han.

Da lyden af hans onkels fodtrin var forstummet, løb Simon tilbage til vinduet, men kongeørnen var væk. Han bed sig i læben. Hvad havde den ment med, at Simon var i fare? Og hvor kendte den hans navn fra?

Han åbnede vinduet på klem, så den sidste due kunne slippe ud. "Hvis jeg var dig, ville jeg se at komme væk i en fart, før min onkel rent faktisk laver morgenmad af dig."

"Væk i en fart, væk i en fart," kurrede duen og steg til vejrs.

Selvom den let kunne have givet problemer, var Simon ked af, at den fløj sin vej. Det kunne godt være, at duerne var

ubehøvlede, men der var næsten altid en i nærheden, når han trængte til selskab.

"Du må hellere fortælle Darryl om ørnen," peb en lille stemme i nærheden.

Simon stønnede. "Dagen bliver slem nok i forvejen. Hvis Darryl finder ud af, at jeg har løjet for ham, får jeg stuearrest i en måned."

En brun mus pilede op ad Simons natbukser. "Det er da bedre end at være i fare. Hvad det så end betyder."

"Hvordan havde du tænkt dig, at jeg skulle fortælle ham det? Bare sige, at jeg har hørt en lille fugl synge om det?" Simon tog musen op i hånden. "Bare rolig, Felix. Jeg skal nok passe på."

Felix satte sig på bagbenene og gned forpoterne mod hinanden. "Skal jeg ikke tage med dig i dag, hvis nu du får brug for beskyttelse?"

"Jeg er tusind gange større end dig. Det ender bare med, at jeg skal beskytte dig, så den ørn ikke æder dig til frokost."

"Men ..."

"Ikke noget men. Hvis der er fare på færde, kommer jeg hjem med det samme." Simon satte Felix på hovedpuden. "Og nu ikke noget med at se TV, mens jeg er væk. En skønne dag kommer Darryl tidligt hjem og opdager dig, og så ved du godt, hvad han gør ved dig."

Felix udstødte en fornærmet lyd, og Simon gik ud på badeværelset for at børste tænder. For otte måneder siden havde han fundet Felix halvdød af sult i sit klædeskab. Simon havde passet og plejet ham, indtil han var kommet til kræfter, og derefter var Felix simpelthen bare blevet boende i lejligheden. De to havde indgået en aftale: Simon skaffede mad til Felix, der til gengæld holdt sig skjult for Darryl. Indtil videre

havde det fungeret fint, men Simon var konstant nervøs for, at hans onkel skulle finde musen.

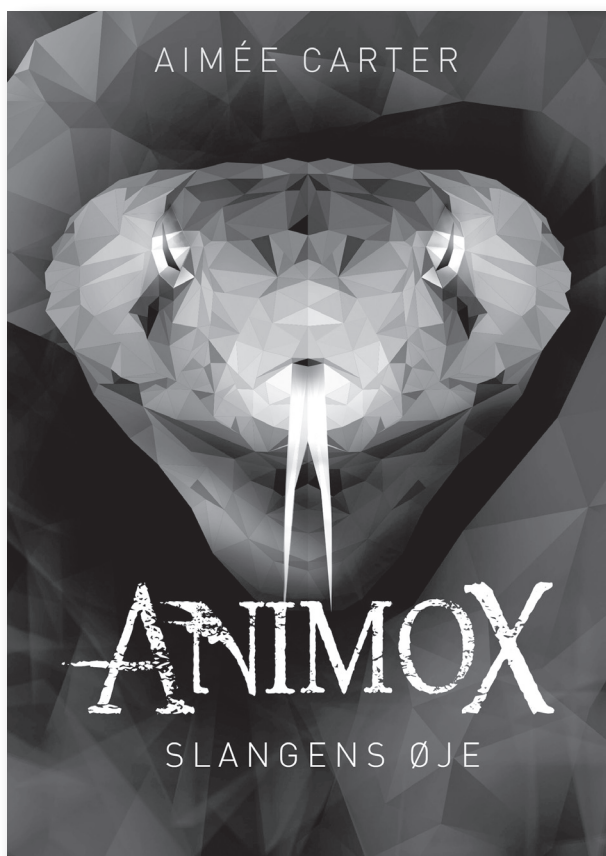
Da Simon havde børstet tænder, forsøgte han at tæmme sit pjuskede, brune hår. Han trængte snart til at blive klippet og glædede sig nogenlunde lige så meget til det, som når han havde en matematikaflevering for. Hans onkel gjorde sit bedste, men fumlede med saksen i sine enorme næver, så frisuren blev altid skæv. Egentlig var Simon ret ligeglad med, hvordan hans hår så ud, men det var de andre henne i skolen ikke, og deres endeløse drillerier blev ved med at være lige ulidelige.

Bortset fra sine mærkelige frisurer syntes Simon selv, at han så ret normal ud med sine fregner og blå øjne. Han var lidt for spinkel, og hans hoved var lidt for stort til kroppen, men ellers var han ret gennemsnitlig. Så hvorfor blev klassekammeraterne ved med at mobbe ham? Sidste år havde hans bedste og eneste ven, Colin Hartwood, betroet ham, at det var, fordi Simon sommetider talte til dyr, som om han troede, de forstod ham. Det var han så holdt op med. I hvert fald når der var andre til stede. Men drillerierne var alligevel kun blevet værre. På det seneste var Colin også begyndt at trække sig, og derfor var dagen i dag endnu vigtigere.

”Værsgo,” sagde Darryl, da Simon kom ud i køkkenet. Han rakte ham en tallerken med et bjerg af bacon og forskelligartede pandekager. ”Jeg har også smurt madpakke til dig. Peanutbutter og syltetøj er ikke lige pludselig blevet kikset, vel?”

”Ingen anelse,” svarede Simon og satte sig ved det store træbord, der optog det meste af gulvpladsen i køkkenet. Allerede efter første bid mærkede han kvalmen, og han måtte anstrenge sig for at holde maden nede.

GLÆD DIG TIL
NÆSTE BIND I SERIEN

FLERE BIND PÅ VEJ